

[Statsministeren.]

Christensen), der udtalte sig om Sagen ved anden Behandling, har ganske Ret i, at just dette, at der er en Mængde Ansøgninger, der afslaaes, medfører et Arbejde, som man de færreste Steder kan have noget tilsvarende til, idet Behandlingen af disse Ansøgninger foregaar paa samme Maade som for deres Vedkommende, der skal have Understøttelse. Arbejdet er det samme, men 10 pCt. af dette Arbejde har altsaa for saa vidt været spildt, som de paagældende ingen Understøttelse fik tildelt.

Hertil kommer imidlertid, at Hjælpekassen i det samme Aar har besvaret 6 700 skriftlige Forespørgsler om ydet Hjælp dels fra Københavns Forsørgelsesvæsen, dels fra Magistratens første Afdeling angaaende Indfødsretssager, fra Invalidforsikringsraadet og forskellige andre sociale Institutioner, som, naar de skal bevilge Hjælp eller foretage Undersøgelser, er interesseret i at faa Oplysninger fra denne store Hjælpekasse. Alt dette giver sig ikke Udtryk i Understøttelsesbeløbet, men er et Arbejde, der paahviler og maa udføres af Hjælpekassen. Det samme gør sig gældende med Hensyn til Hjælpekassens Arbejde i Anledning af Afviklingen af de ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelser og ved andre af Hjælpekassen iværksatte Foranstaltninger, f. Eks. Oprettelsen af Kursus for arbejdsløse, idet Arbejdet ved Tilstaaelsen af Adgang til disse Kursus m. v. udføres af Hjælpekassen, medens selve Kursusene betales af Københavns Skolevæsen. Alt Arbejde, bortset fra Bestyrelsens Arbejde, ved Afgørelsen af de enkelte Sager udføres af lønnet Arbejdskraft, og Hjælpekassen yder Magistraten en vis Erstatning for det Arbejde, der udføres for den i Forsørgelsesvæsenets Distrikter — altsaa gennem Hjemmeundersøgelsen. Hjælpekassen har i sin Aarsberetning for 1927—28 selv gjort opmærksom paa den Omstændighed, at det blev Hjælpekassen, som kom til i stort Omfang at yde Hjælp til de arbejdsløse, hvilket i en Storby som København vilde medføre meget store Administrationsomkostninger, naar man skulde sørge for den behørig Kontrol. Med andre Ord, en væsentlig Del af de Omkostninger, som i de senere Aar er kommet til at paahvile Hjælpekassen, skyldes den Revision af Arbejdsløshedslovgivningen, der fandt Sted i 1927.

Jeg haaber, at disse Oplysninger i hvert Fald har vist, at der er et meget omfattende og forskelligartet Arbejde, som neppe under de givne Forhold kan udføres

paa anden Maade end gennem de lønede Funktionærer, som man maa antage til dette store Arbejde.

Ordføreren (Gisselbæk): Ja det har jo været interessant at høre den højtærede Ministers Udredning af, hvordan det gaar til med Uddelingen af Understøttelser i København. Det skulde vel nærmest forstaas saaledes, at der ikke er noget underligt i, at Administrationen bliver saa dyr i København, men der kunde ogsaa nok fremdrages en hel Del om, hvordan Arbejdet foregaar i Provinsbyer og Landkommuner, og det har vi ikke faaet noget at vide om. Faktum er, at efter de Oplysninger, Udvalget har faaet gennem Ministeriet, har Københavns Kommunes Hjælpekasses Administrationsudgifter for 1929—30 været 602 000 Kr., hvad der udgør ca. 10 pCt. for det Aar. Det er Oplysninger, vi har faaet gennem Ministeriet, og de staar fast. Jeg maa sige, det har i høj Grad forundret os, at Administrationen af Hjælpekassen herinde kan naa op til saa svimlende Beløb, og jeg er overbevist om, at hvis vi skal have Spørgsmaalet om Forhøjelse af Refusionen til Hjælpekasserne til Behandling ad Aare, vil vi have Grund til at overveje nøje, om det ikke vilde være rigtigt at faa Loven affattet saaledes, at Administrationsudgifterne afholdes af de enkelte Kommuner og ikke kommer i Betragtning ved Statens Refusion.

Statsministeren (Stawing): Det ærede Medlems Ønske om ændrede Forhold paa dette Omraade imødekommes ved den store Socialreform, som jeg haaber Rigsdagen snart vil vedtage. Saa er vi ude over de Vanskeligheder; saa vil ogsaa Spørgsmaalet om Administration af Hjælpekasserne i deres nuværende Form falde bort. Men hvis man ikke ofrede de Penge, som man ofrer i København paa denne Administration, vilde det komme til at koste Kommunen, Skatteborgerne og Staten adskilligt mere, end det nu koster — adskilligt mere. Thi det ærede Medlem kan vel ikke mene, at han kan sammenligne Forholdene i en Landkommune med 300 Indbyggere med Forholdene i Københavns Kommune med 600 000 Indbyggere, at han kan sammenligne Forholdene i en Landkommune, hvor Hjælpekassen søges af 3—5, som man allerede kender, med Forholdene i Københavns Kommune, hvor der sidste Aar var 34 600 Personer, der ansøgte, og hvor der var 112 000 Ansøgninger, der skulde behandles. Det er dog klart, at Forholdene i en saadan By maa for-